

ἀντλήσω ὕδωρ εἰς κάδον, καὶ νὰ μεταφέρω αὐτὸν εἰς τὸν σκοτεινὸν τοῦ ξενοδοχείου κῆπον. Μὴ ταρασσόμενον τὸ ὕδωρ ἦτο ἀφανές, ἀλλ' ὅταν ἐβυθίζωμεν τοὺς βραχίονας ἐν αὐτῷ, ἡ ταραχὴ τοῦ ὕδατος ἐπέφερε τὴν φωσφόρησιν, ἐξῶθεν δὲ ἐφαίνετο, ὅτι ἐνίπτομεν τὰς χεῖρας διὰ ρευστοῦ φωτός!

Ὁ κ. Δεσάρμ, βεβαιοῖ ὅτι, τὴν ἡμέραν τὰ ζῶφια ἦσαν δρατὰ τῆ βοηθεία μικροῦ μικροσκοπίου μεγενθύνοντος ταῦτα τεσσαρακοντάκις ἐν διαμέτρῳ, καὶ ὁμοιάζον πρὸς μικρὰς διαφανεῖς φακὰς μεγέθους ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων χιλιοστομέτρων.

Ἡ αἰτία τῆς φωσφορήσεως τῆς θαλάσσης εἶναι ἀδιάλειπτος, τὸ δὲ φαινόμενον ποικίλλει μόνον κατ' ἔντασιν. Ὄντως, ἐὰν λάβῃ τις ὕδωρ τῆς θαλάσσης οἰανδήποτε ἡμέραν, καθ' ἣν αὕτη δὲν φαίνεται φωσφοροῦσα εἰς τὴν ἀκτὴν, εὐρίσκει ὅτι ὑπάρχει πάντοτε ἐν αὐτῷ (τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ καύσωνος, ἐποχὴν θελλῶν), ἀριθμὸς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μέγας φωσφοροφόρων ζῶφιων, ἀριθμὸς ἀλλάσων ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας.

Ἴνα βεβαιωθῇ τις περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν, ἀρκεῖ, ὅταν δὲν λάμπωσιν αὐθρομήτως δι' ἐλαφρᾶς κινήσεως, ὅπερ σπάνιον, νὰ τὰ ἐξεγείρῃ χύων σταγόνας ἐρεθιστικοῦ ὕγρου, οἰνοπνεύματος λόγου χάριν, ἢ ὀξέως τινός. Τότε, ταρασσῶν τὸ δοχεῖον, διακρίνει στίγματα φωσφοροῦντα.

Ἡ ἐπισταμένη ἐξέτασις τοῦ θαλασσίου ὕδατος, σχετικῶς πρὸς τὴν φωσφόρησιν, ἠδύνατο νὰ παρέξῃ ἀναμφιλέκτως λυσιτελεῖ τεκμήρια τῆ μετεωρολογίᾳ τῶν θελλῶν. Ἄλλως τε, ἤθελεν εἶναι εὐκόλον τοῖς ναυτικοῖς καὶ παρακτίοις κατοικοῖς, νὰ κάμωσι διαφόρους παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, θὰ ἐξήγαγον δὲ ἐντὸς ὀλίγου τὰ πορίσματα καὶ τὰς ἐνδείξεις, ἃς ἐνδέχεται τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον.

Ἀθῆναι Μάιος 1895

Κατὰ τὸν Κάμιλλον Φλαμυριῶν (*L'Atmosphère*.)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Θ. ΠΑΠΠΑΚΩΣΤΑ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἄκου! μὲ τὸν ἄερα
ποῖς ἦχος μακρινός,
ἦχος σιγαλινός,
φθάνει ἀπὸ πέρα;

Πότε ψηλὰ ἀνεβαίνει
μὲ πέταμα γοργό,
πότε μὲ ἄργό, ἄργό
πτερό διαβαίνει.

Τρεμουλιαστὸς σκορπιέται
βαθεῖα ἔς τὸν οὐρανὸν,
σὲ ράχη, σὲ βουνὸ
χτυπάει καὶ σβυέται.

Μ' ἐλπίδα ἔς τὴν θλιμμένη
καρδιά μου ἀντιλαεῖ,
θαρρῶ πῶς μὲ καλεῖ,
πῶς μὲ προσμένει.

Παράπονο εἶν' ἐκείνη
καὶ θρηγῶς ἢ φωνή·
μὰ πάλι, ἐνῶ θρηγεῖ,
χαρὰ μοῦ δίνει.

Μ' ἀηδόνη ποῦ στενάζει
γλυκὰ ἔς τὴ σιγαλιὰ,
μὲ ποθητὴ λαλιὰ,
ποῦ ξέρω, μοιάζει.

Κι' ἂν ἡ χλωμὴ θεωρία σου
δὲν ἦταν σιωπηλὴ,
κ' ἐγὼ—ψυχὴ δειλὴ—
ἤμουν μακριὰ σου.

—Τώρα ποῦ σὰν λουλούδια
ἀνοίγουν ἢ καρδιές
νὰ χύσουν εὐωδιές,
δάκρυα, τραγοῦδια.

Ποῦ τὸν πλατὺν αἰθέρα
μιὰ κάνουν ἀγκαλιὰ
κι' ἀλλάζουσε φιλιὰ
νύχτα καὶ ἡμέρα.

Θὰ νόμιζα πῶς εἶναι
ἡ οὐράνια σου φωνή,
ποῦ κλαίει καὶ μὲ πονεῖ,
χρυσέ μου κρῖνε!

Πῶς λέει· «καλέ μου, τόσο
ἡ μαύρη σ' ἀγαπῶ,
ποῦ δὲ μπορῶ σκοπὸ
κ' ἤχο ν' ἀρμύσω.

«Οἱ ἀντίλαλοι, ποῦ παίρνουν
τοῦ ἀνέμου τὰ φτερά,
καὶ λύπη εἶτε χαρὰ
πιστὰ μᾶς φέρνουν,

«—Πνεύματ' ἀγαπημένα,
γλυκόφωνα πουλιὰ,
ποῦ πιάνουν γιὰ φωλιὰ
βάθη ἰσκιωμένα —

Ἀθῆναι, Αὐγούστος 1895

«Αὐτοὶ ἄς ἀφήσουν κάτω
κάθε ὄνειρο κακὸ,
κρύφιο καὶ μυστικὸ,
φόβους γιομάτο.

«Τριγύρω σου ἄς ἀρχίσῃ
καθένας νὰ πετᾷ
μ' ἀμέτρητα βουητὰ,
σὰν τὸ μελίσι.

«Ἄλλος μ' ἤχον θλιμμένο
νὰ λέῃ πῶς σ' ἀγαπῶ,
κι' ἄλλος μὲ χαρωπὸ,
γιὰ σὲ πεθαίνω!»

Κι' ὅσα παλιὰ γιὰ σένα
ὄνειρατα ἰλαρὰ
καὶ βάσανα σκληρὰ
τυραννισμένα,

Κι' ὅ,τι ἔχω ἀποκριμμένο
σὰν ἅγιο θησαυρὸ,
μόνος νὰ τὸ θωρῶ,
νὰ τὸ χορταίνω

Τὴ μαγικὴ σου ἄς πάρῃ
φωνή, στολίδι ἀγνὸ,
κι' ἄς ἔρθῃ φωτεινὸ,
γιομάτο χάρη.

ἽΟλοῦθε ἄς ἀντηχήσῃ
μ' ἀνίκητα φτερά
καὶ λόγια φλογερὰ
ἄς μοῦ μηνύσῃ.

Καὶ τὰ δικά σου χεῖλη,
ποῦ τόσο τ' ἀγαπῶ,
ἀπὸ μακριὰ, θὰ πῶ,
μοῦ τᾶχουν στείλῃ.

Κ' ἐνῶ θὰ μὲ θαμπώνῃ
μὲ ἀπάτη ἀληθινὴ,
θὰ φύγουν οἱ στερνοὶ
κ' οἱ πρῶτοι πόνοι!

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ